

ПРОПЖДЕНОТО МОМЧЕ

Когато сѣнките на тракийски-
тѣ могили полазиха по изпече-
ната земя, Милчо стигна селото.

Поробеното селце дишаше
тежко. Листата на тополитѣ тре-
перѣха. Отъ коминитѣ се въз-
правяха тънки стълбове димъ
и бодѣха чистото небе. Улицы-
тѣ бѣха пуси. Нѣколко деца
се кжпѣха въ праха. Задъ же-
лѣзния кръстъ на старата чер-
ква, рѣждясалъ и потъмнѣлъ,
слънцето заплиташе златнитѣ
си жички.

Милчо спрѣ при старата чеш-
ма съ зеленясало корито. Свали
калпаче, плисна си две шепи
вода на лицето, поседна на за-
бравения пжтъ и се замисли.

Погледна наведената върба,
покрила съ пожълтѣлъ чадъръ
чешмата и коритото, спомни си
нѣкогашното време. Много го-
дини бѣха преминали като тежки
коли оттукъ. Той не познаваше
робството, защото избѣга да-
лече. Но като гледаше продъ-
ненитѣ покриви, нѣкаква гор-
чива мжка щипѣше сърдцето му.

Като си почина хубаво, Мил-
чо стана, метна торбата, изпуха
окърпеното си палто и трѣгна
изъ уличката. Мина край нѣ-
колко кжщи. Нѣкаква вихрушка
сякашъ бѣше преминала надъ
кжщитѣ. Стъклата бѣха изпочу-

пени, коминитѣ изкривени. Въ
сиромашкитѣ дворове бѣше лег-
нала бѣла мъгла.

Милчо спрѣ предъ една вра-
та, преплетена съ сухи пржчки.
Протегна ржка, попипа я и нѣ-
що му парна прѣститѣ.

— Това ли е нашата кжща!
— сепна се той.

Надъ съборенитѣ дувари над-
ничаха узрѣли трѣни. Жълта
трева покриваше двора и плоч-
китѣ по пжтеката. Кжщата бѣ-
ше пропаднала дълбоко въ зе-
мята. Надъ нея плачеше окапа-
лата ябълка.

Милчо отвори вратничето. Влѣ-
зе въ двора. Огледа го като чуж-
денецъ и чакъ когато видѣ тън-
ката струйка димъ надъ комина,
си отдѣхна.

— Останалъ е нѣкой живъ
още! — рече си той, — и сърд-
цето му заби.

После премина двора, спрѣ
предъ кжщната врата и почука:

— Чукъ, чукъ, чукъ!

Вратата се отвори. Една бѣла
глава надникна изъ тъмното.
Милчо се разтрепера.

— Мама! — рече си той, и отъ
очитѣ му закапаха сълзи.

Старата жена погледна госте-
нина почудена, помжчи се да
си спомни нѣщо, поклати глава,
па изведнажъ трепна и извика: